NICOLAE MOCANU

În urmă cu zece ani, când împlineam 70 de ani, Nicu Mocanu a scris, într-un volum omagial, un text plin de căldură despre mine şi despre relaţiile dintre noi. După un deceniu, cu ocazia pensionării sale, când m-am hotărât să spun şi eu câte ceva despre el, am constatat că, la fel ca el, nu-mi amintesc exact când ne-am cunoscut. Trebuie să fi fost după dispariţia maestrului meu Emil Petrovici, deci după Congresul de Lingvistică şi Filologie Romanică din 1968, care a avut loc la Bucureşti. Este sigur însă că legăturile de prietenie dintre noi, nevăzute, dar simţite în cursul anilor, s-au conturat mai clar în acest ultim deceniu, când am ajuns „să ne spunem pe nume", cum se zice în graiul meu bihorean. A contribuit poate la aceasta şi prietenia spontană care s-a născut între el şi soţia mea Marina: imediat ce s-au cunoscut au descoperit că sunt nu numai de-un leat, ci chiar născuţi în aceeaşi lună din zodia Racului.

M-au impresionat la el pasiunea şi seriozitatea de care dă dovadă în tot ceea ce face, meticulozitatea cu care a lucrat la *Atlasul lingvistic pe regiuni. Banat* sau la pregătirea volumelor de corespondenţă dintre Alf Lombard şi Al. Rosetti, pentru care venea de la Cluj cu liste numeroase de întrebări, ca să le rezolve făcând investigaţii la Biblioteca Academiei. Nu mai vorbesc despre solidele sale cunoştinţe relative la graiul natal de la Scărişoara, localitate din Ţara Moţilor anchetată de Emil Petrovici pentru ALR II. A pus mult suflet şi în cercetările făcute la românii din afara graniţelor ţării noastre, cei din Valea Timocului. Am lăsat la sfârşit imensele eforturi depuse pentru realizarea seriei noi a revistei „Dacoromania" (ajunsă în 2013 la volumul 18) şi laborioasa lui activitate de editor la „Clusium".

Urmărindu-l, am avut adesea senzaţia că mă văd pe mine la vârsta lui. Mi-am amintit de iniţiativele mele din tinereţe, la care profesorul Rosetti era sensibil. M-am întrebat ce ar fi devenit Nicu, dacă ar fi fost în preajma lui Rosetti. Ar fi spus oare şi despre el, cum a zis despre mine, „fort intelligent et plein d'iniatiative" ? Poate ar fi văzut şi în el un fel de „drăcuşor" capabil de fapte mari.

Prietenia noastră a crescut sub soarele sclipitor şi în aerul minunat de la Scărişoara, unde am simţit că mă „îmbolnăvesc" de linişte. Din faţa casei sale părinteşti, privind spre Biharia, îmi spunea adesea: „Îţi dai seama ce aproape sunt obârşiile noastre ? Bihorul este cum pui mâna peste Biharia". În articolul scris de el despre mine şi intitulat *Omul cu o mie de prieteni*, Nicu spunea că ar vrea să fie printre cei o mie de prieteni ai mei. Îl asigur că este între primii zece şi va fi până la sfârşitul zilelor mele.

Marius Sala

LR, LXIII, nr. 1, p. 145, Bucureşti, 2014

BDD-A6688 © 2014 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:34:31 UTC)